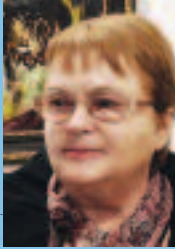

Людмила
БАРАНЕВИЧ

У БІЛОМУ СВІТІ ІВАНА ПИЛИПЕНКА

Коли поринаєш у цей світ, вдивляючись у картини художника, вочевидь віриш: рай, що там, у високості, насправді ось тут, і саме такий – білий по білому. Наче давно бачений, прочулений на генетичному рівні, та розгублений на важких дорогах життя... Бабуся турботливо ткали конопляне полотно, потім весело відбілювали його на зеленій леваді побіля річки. А коли наставали утаємничені зимові вечори, шматки ті оживали білим видовом. Бабусині руки пурхали фантастичними метеликами, всотуючи в полотно тільки їм відомі містерійні символи – білим по білому. Вранці шибки бралися розшифровувати те все під морозяним мікроскопом. Ми, діти, прилипали до вікна, мало не злизуючи холодні звабливі малюнки – білим по білому. Вони ж під низькими променями сонця зникали, мов сон... Таїна дитинства лишилася нерозгаданою... Рай – недосяжний. А життя здебільшого – марнотратне, у лабетях залізного міста, де зелені й наче насправді райські кущі брутално понівечені й розтопані. Звиклі до щоденної зачистки наших мізків дегуманізованим інформаційним простором, ми нічого цього не помітили, продовживши своє духовне падіння в сірому квадраті одноманітного існування.

На щастя, час від часу на нас спадає спасіння: дивовижний простріл могутньої блискавки – по всьому безмежжю неба. Потім – рясний теплий дощ на заляклу від бездуховності землю. Клубочиться пухка пара, зливаючись із прозорим дощем, змиваючи чорноту очамрілого міста... Момент істини... Здається, що наше рукотворне пекло відступилося, завмерло, розніжене дивогляддям великого й величю Мистецтва. Ніби й справді Бог укотре подав нам рятівне коло, привертаючи до своїх обранців – Митців. І посеред них – Іван Пилипенко – зі своїм білим раєм.

Маєстро може посміхнутися. Його творчість «Мудрістю храмів», «Засніженим храмом», «Янголом», «Світлим янголом», «Старим Києвом», «Вечорами на Дніпрі» та багатьма іншими картинами магічно діє на глядачів. Без нарочитості, тотального натиску, агресивного наступу на підсвідомість розірваними кольорами й карколомними ритмами, що мигтять, мов файли згасаю-

чого комп'ютера... Художник вознісся на крилах чистої поезії й кличе до себе інших. Мовляв, будь ласка, приєднуйтеся, черпайте з чистого джерела. Від себе додаю, що найкраще припасти до живлющої художникової поезії без злоби й метушні, пихатості й зарозумілості. Адже ж як мовив незабутній Микола Вінграновський: «Землі не треба стоптаних сердець». До слова, білий колір у його поезіях став однією з провідних метафор. «І тихо видно білі дива...», «Веселі плечі Ваші білим сміхом мені сміються в легітнім Дніпрі», «Дві білих пісні рук твоїх зі мною...», «У білій лодії тоді ми пливемо...», «І білих сіл замислені рої...» тощо. Такі витончені рядки могли б стати чудовими епіграфами до Іванових картин, якими, у свою чергу, можна було б промовисто проілюструвати твори поета.

Так, у хаосі розхристаності, фрагментарності глобалістського буття, де превалюють чорні плями, художник Іван Пилипенко ніби оздоровлює нас ментально й естетично – без кардинального втручання. Його чарівне знаряддя – білий колір з безліччю рефлексій та відтінків. Колись, мабуть, спеціалісти скрупульозно визначать

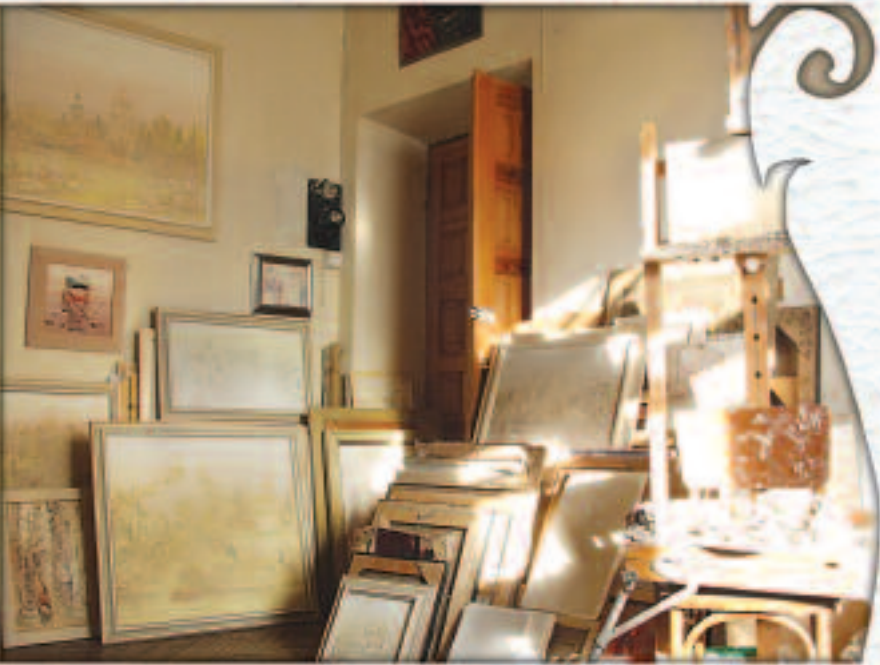

70

71

їхню кількість. З технічної цікавості. Наразі ж ми вдячно приймаємо те, що він уже створив – довершене художнє послання. Як мовилося, форма його вираження не потребує пояснень, натяків, тлумачень – настільки вона органічна.

Можливо, художницький світ мислення ідеальний, ідеалістичний, але ж він і реальний, мабуть, тому, що й ми відчули його таким, як майстер хотів піднести – мрійно й без турбот – під білими покривами безконечності й краси. Це дуже притягальна сила. Мов чистий струмок прохолодної води. Занурюєшся в блаженство його світлоносності й живеш трепетним відчуттям прекрасного. То і є мить щастя – над прірвою все нових випробувань.

Наше століття, на жаль, почалося, а попереднє завершилося брутальною підміною понять. Хто цього не зрозумів, сів не в свій поїзд, що простує в духовне нікуди. Робітня художника міститься на території Лаври, що саме по собі є знаковим. Одна з останніх майстерень у цьому святому куточку київської землі. А колись їх було чимало, і художники вочевидь діставали тут духовне благословення. Подальше співіснування зі священнослу-

жителами могло б дарувати небачені творчі прориви. Та художників витіснили. Друзі митця розповідали, як одного разу й до нього увірвалися люди в чорних рясах. Не привітавшись, не звернувши жодної уваги на чоловіка за мольбертом, ніби то був не Іван Пилипенко, нервово стали обговорювати, де вони поставлять стіл, шафу... А оцей весь **мотлох?!** (палітри, картини, фарби тощо), мовляв, викинемо. Що їх зрештою спинило, не знаю. Дуже хотілося б вірити, що це були «сонце білого квадрата» й «фарби небесні» – так образно висловився щодо творчості Івана Пилипенка видатний український художник, його навчитель у Київському художньому інституті, а нині друг і колега Микола Стороженко.

Минулого літа Іван Пилипенко намалював свій «Білий Париж» – серію картин, що їх він творив там, на Монмартрі й на березі Сени, біля Триумфальної арки, величного храму Нотр Дам де Парі й просто на романтичній вуличці, над якою розкинулися розкішні шатра біло-рожевих дерев. Словом, усього того, що може примусити битися наші серця сильніше. Адже в кожного – свій омріяний Париж. А тепер, в Іванових творах, він став ближчим, нашим. Білим.

